

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Z. A.**, zast. JUDr. Ladislavou Lebedovou, advokátkou, se sídlem Koželská 205, Ledeč nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, č. j. MPSV-2020/115784-911, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, č. j. 13 Ad 26/2020-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně, dcera a procesní nástupkyně zemřelé J. V., podala nyní projednávanou kasační stížnost, protože nesouhlasí s výší příspěvku na péči, který byl její matce přiznán v období od července 2017 do listopadu 2018.

[2] Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 27. 12. 2017, č. j. 13198/2017/AAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl o žádosti o příspěvek na péči J. V. tak, že jí od července 2017 přiznal příspěvek na péči ve výši 880 Kč, neboť dle zjištění učiněných v rámci sociálního šetření a dle lékařského posudku potřebovala pomoc ve 3 - 4 oblastech základních životních potřeb (tělesná hygiena, péče o zdraví, péče o domácnost, hraničně osobní aktivity), a považoval ji proto za osobu závislou na péči jiné osoby v I. stupni závislosti (lehká závislost).

[3] Žalovaný si v odvolacím řízení v reakci na opakované námitky žalobkyně vyžádal od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) zhotovení dalších lékařských posudků. V posudku ze dne 27. 11. 2018 posudková komise dospěla k závěru, že se od podání žádosti zdravotní stav J. V. výrazně zhoršil, proto byla od 27. 11. 2018 ve III. stupni závislosti (těžká závislost), neboť bez pomoci nezvládala 7 nebo 8 základních životních potřeb. S tím žalobkyně nesouhlasila, měla za to, že ve III. stupni byla její matka již od července 2017. V dalším lékařském posudku ze dne 17. 5. 2019 posudková komise neshledala důvody odchýlit se od posudku předešlého. Protože

žalobkyně s tímto závěrem nesouhlasila, žalovaný požádal posudkovou komisi o vyhotovení srovnávacího posudku. Dle zjištění uvedených ve srovnávacím posudku ze dne 22. 4. 2020 paní V. nezvládala již 10 základních životních potřeb a od 24. 3. 2020 byla ve IV. stupni závislosti na péči jiné osoby (úplná závislost).

[4] Vzhledem k výše uvedené progresi závislosti matky žalobkyně na péči jiné osoby změnil žalovaný napadeným rozhodnutím výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že paní V. od listopadu 2018 zvýšil příspěvek na péči na 8 800 Kč měsíčně, od března 2019 pak na 13 200 Kč měsíčně. V období od července 2017 do listopadu 2018 však ponechal příspěvek ve výši 880 Kč odpovídající I. stupni závislosti. V lékařských posudcích se posudková komise podle něj vypořádala se závěry obsaženými ve zdravotních dokumentacích neurologa MUDr. P. a praktické lékařky MUDr. Š., z nichž žalobkyně dovozovala podstatně vyšší závislost své matky na jiné osobě již od července 2017. Objektivní lékařská vyšetření vztahující se ke spornému období prokázala, že posuzovaná paní V. samostatně prováděla většinu základních životních potřeb. Posudkově významné zhoršení bylo zjištěno až vyšetřením posuzované při jednání posudkové komise dne 27. 11. 2018. Žalovaný sice nemůže hodnotit zdravotní stav posuzovaných osob (nedisponuje odbornými znalostmi), nicméně může posoudit úplnost a přesvědčivost lékařských posudků. V nich jsou uvedeny a náležitě odůvodněny rozhodné a posudkově významné skutečnosti.

[5] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou. V ní namítla, že za celé tři roky správního řízení proběhlo jediné sociální šetření, ač opakovaně úřad práce upozorňovala, že se zdravotní stav její matky mění. Zápis ze sociálního šetření je vadný a nepřesný. Hlavní diagnóza – nestabilita – byla správními orgány opomíjena. V žalobě rozsáhle popsala vývoj zdravotního stavu paní V. a její schopnost zvládat základní životní potřeby.

[6] Městský soud žalobu zamítl. Vyložil roli posudku o závislosti osoby v řízení o žádosti o příspěvek na péči a nároky, které na něj klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Správní soud není oprávněn činit sám úsudky o zdravotním stavu žadatele, hodnotí posudky jako každý jiný důkaz. Závěry posudkové komise jsou dle něj úplné, přesvědčivé a objektivní. Posudková komise vycházela z nálezů ošetřujících lékařů paní V., z výsledku sociálního šetření a z výsledku vlastního vyšetření. Na vypracování posudků se vedle posudkových lékařů podílely i specialistky – internistky. Na lékařské zprávy, které podle žalobkyně nebyly náležitě zohledněny, bylo v posudku ze dne 27. 11. 2018 reagováno, výslovně s nimi pracuje. Posudková komise náležitě vysvětlila, že neprokazují zhoršení zdravotního stavu paní V.

[7] Ze zprávy MUDr. P. ze dne 7. 12. 2018 plyne, že matka žalobkyně má již tři roky potíže s rovnováhou a že není v současné době schopna samostatně chodit. Avšak právě pro nestabilitu byla paní V. posouzena jako osoba závislá na péči v I. stupni ode dne 1. 7. 2017. Závěry posudků s touto zprávou nejsou v rozporu a tato diagnóza správními orgány ani posudkovou komisí opomenuta nebyla. MUDr. Š. ve vyjádření ze dne 11. 12. 2018 konstatuje, že na jaře 2017 došlo ke zhoršení hybnosti a psychického stavu paní V. Toto tvrzení je neodůvodněné, tedy nepřezkoumatelné, a pro posudkovou komisi tudíž irelevantní.

pokračování

[8] Žalobkyně ani její matka o opakované sociální šetření v průběhu správního řízení nežádaly, neoznámily ani zásadní změnu zdravotního stavu, pro kterou by bylo třeba provést nové sociální šetření. Nežádaly ani o změnu výše již přiznaného příspěvku. Pokud měla žalobkyně za to, že je zápis ze sociálního šetření ze dne 20. 7. 2017 jakkoli vadný, měla proti němu vznést námitky či připomínky. O této možnosti byla poučena, avšak neučinila tak (ani v odvolání). Vady v zápise ze sociálního šetření namítla účelově až v žalobě, kdy již nešlo tyto skutečnosti vyjasnit. K obsáhlým tvrzením o zvládání základních potřeb paní V. v průběhu času městský soud konstatoval, že se jedná o subjektivní tvrzení žalobkyně, která nejsou s to vyvrátit komplexní posudek posudkové komise.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Její důvody nepodřadila pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že namítla nezákonnost rozsudku městského soudu spočívající v nesprávném právním názoru městského soudu a vyčítala mu též, že vycházel ze zjištění, která nemají oporu ve správním spise. Fakticky tak uplatnila stížní důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka označila za nepravdivé, že byl paní V. přiznán příspěvek na péči v I. stupni závislosti teprve od 10. 7. 2017. V tento den žádala o zvýšení příspěvku na péči, který jí byl přiznán dříve. Není tedy ani pravdou, že o zvýšení příspěvku nepožádala.

[11] Vymezila se proti závěru městského soudu, že mohla žádat o opakované sociální šetření. Má za to, že nemohla, protože pracovnice úřadu práce jí sdělila, že dokud není skončeno řízení, nemůže být zahájeno řízení v téže věci, a tedy provedeno sociální šetření. Úřad práce však zdravotní stav paní V. znal – stěžovatelka maminku na úřad práce vozila, bydlela 200 m od jeho budovy. V květnu 2018 se stala trvale ležící, ven mohla jen na vozíku.

[12] Stěžovatelka namítla, že ona ani její matka neabsolvovaly žádné poučení, neví ani, jak takové poučení probíhá. Velmi mladá sociální pracovnice si při sociálním šetření zapisovala ručně poznámky a stěžovatelka nemohla ověřit, co si zaznamenává. Až o dva roky později se stěžovatelka od zkušenější sociální pracovnice dozvěděla, že se při sociálním šetření dotazovala mladá sociální pracovnice nedostatečně a neprovedla ani tzv. Barthelův test.

[13] Není pravdou, že v odvolání nevznesla stěžovatelka námitky. Námitky týkající se zdravotního stavu matky vznášela opakovaně a tento stav a jeho zhoršení bylo pracovnícím úřadu práce známo – stěžovatelka matku často vodila k úřadu práce. Nelze tedy tvrdit, že námitky vznášela účelově až v žalobě.

[14] Tvrzení o zvládání životních potřeb paní V. predestřené v žalobě není subjektivní názor stěžovatelky, je podloženo vyjádřeními lékařů, kteří se o ni starali.

[15] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Ze zdravotní dokumentace neplyne, že by u paní V. došlo v období od července 2017 do listopadu 2018 k posudkově významnému zhoršení zdravotního stavu. Z tvrzení žalobkyně neplyne jasný časový rámec, ve kterém

došlo k zásadnímu zhoršení stability a omezení samostatné chůze její matky, některé časové okolnosti neodpovídaly předloženým lékařským nálezům. Pro opakované sociální šetření nevyvstal v průběhu správního řízení důvod. Sociální šetření je prováděno vyškoleným pracovníkem, Barthelův test není jeho nutnou součástí. O jeho průběhu byly stěžovatelka i její matka poučeny.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou.

[17] Ve věci rozhodoval u krajského soudu specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se proto v souladu s § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky, tedy zda je přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost je přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.). O takové právní pochybení se jedná, pokud by a) městský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) městský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[18] Kasační stížnost je nepřijatelná. Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení městského soudu, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[19] Mezi účastníky řízení nebylo a není sporné, že paní V. byla od listopadu 2018 ve III. stupni závislosti na péči jiné osoby, od března 2019 pak ve IV. stupni. Stěžovatelka je však přesvědčena, že její matka byla závislá ve III. stupni i v období od července 2017 do listopadu 2018. V tomto duchu zbudovala žalobní i stížní argumentaci. Proto Nejvyšší správní soud posuzoval závěry městského soudu (potažmo správních orgánů) upínající se právě k tomuto spornému období, a to v mezích, které jsou založeny shora konstatovanou nepřijatelností kasační stížnosti.

[20] Námitka stěžovatelky, že paní V. v červenci 2017 požádala o *zvýšení* příspěvku na péči a že jí byl I. stupeň závislosti přiznan již dříve, nemá oporu ve správním spise. Správní spis obsahuje pouze žádost o příspěvek na péči ze dne 26. 6. 2017, doručenou úřadu práce dne 10. 7. 2017, a to na předepsaném tiskopise Ministerstva práce a sociálních věcí *Žádost o příspěvek na péči*, nikoliv na předepsaném tiskopise *Návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči*, jenž by naznačoval, že paní V. již dříve příspěvek na péči přiznan byl. Ani z prvostupňového rozhodnutí neplyne, že by úřad práce rozhodoval o změně příspěvku na péči, výrok je formulován tak, že se paní V. *přiznává* příspěvek na péči ve výši 880 Kč.

pokračování

Změnu výše příspěvku provedl teprve žalovaný napadeným rozhodnutím, a to nikoliv na základě nové žádosti, ale kvůli změně skutkového (zdravotního) stavu oproti stavu, který tu byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Ani odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezmiňuje, že by byl paní V. v minulosti příspěvek na péči přiznán, městský soud proto v bodě 25 zcela správně konstatoval, že matka stěžovatelky byla posouzena jako osoba závislá na péči v I. stupni ode dne 1. 7. 2017 a že o zvýšení příspěvku na péči nežádala.

[21] Městský soud v bodě 26 napadeného rozsudku poukázal na to, že ačkoliv stěžovatelka brojí proti tomu, že bylo provedeno jen jedno sociální šetření, jeho opakování sama nenavrhl. Stěžovatelka má za to, že nemohla požádat o opětovné provedení sociálního šetření. Tak tomu ovšem není.

[22] Podle § 27 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, *podá-li osoba žádost o příspěvek a zároveň žádost o zvýšení příspěvku podle § 12, krajská pobočka Úřadu práce vede o těchto žádostech společné řízení. Krajská pobočka Úřadu práce spojí řízení o příspěvku a o zvýšení příspěvku podle § 12 také v případě, kdy žádost o zvýšení příspěvku podle § 12 byla podána v průběhu řízení o příspěvku a nebylo dosud vydáno rozhodnutí.*

[23] Právě citované ustanovení zákona o sociálních službách stanoví logické pravidlo, že pokud je vedeno řízení o žádosti o příspěvek na péči a žadatel před skončením tohoto řízení požádá o zvýšení (doposud nepřiznaného) příspěvku, úřad práce řízení o těchto žádostech spojí. Údajné tvrzení pracovnice úřadu práce, že „*dokud není skončeno řízení o stejné věci, nemůže být zahájeno další*“, je tedy nepřesné. Stěžovatelka nicméně při jednání městského soudu uvedla, že jí pracovnice úřadu práce sdělila, že si může vybrat, zda požádá o zvýšení ještě v průběhu vedeného řízení, nebo počká na jeho výsledek. Tvrzení obsažené v kasační stížnosti je tedy v rozporu s vyjádřením stěžovatelky uvedeným při jednání před městským soudem. V kontextu toho nabývá na významu, že stěžovatelka neprokázala, že jí skutečně přesně takovou informaci sdělila úřední osoba. Tato okolnost nadto nemá žádný vliv na to, zda mohla žádat o opakované sociální šetření. Stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání a dožadovala se opakovaného posouzení zdravotního stavu své matky, čímž docílila zvýšení příspěvku na péči, aniž by podala novou žádost. Návrh na zvýšení příspěvku na péči mohla podat i v průběhu řízení o původně podané žádosti, na její procesní situaci by to však nemělo takřka žádný vliv. Ať už byla stěžovatelka přesvědčena (či přesvědčována), že může či nemůže podat v průběhu řízení o žádosti o příspěvek na péči návrh na zvýšení příspěvku, zopakování sociálního šetření mohla navrhnout jednoznačně.

[24] *Cílem sociálního šetření v rámci řízení o poskytnutí příspěvku na péči je zjištění schopnosti samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí a jeho výsledkem je vytvoření záznamu ze sociálního šetření. Tento záznam je významným podkladem pro vypracování posudku posudkovým lékařem OSSZ a při následném rozhodování ve správním řízení. Při provádění sociálního šetření a zpracování záznamu postupuje zaměstnanec krajské pobočky v souladu se zákonem o sociálních službách, platnými vnitřními předpisy a metodikou pro postup při vykonávání sociálního šetření. Sociální šetření může provádět pouze oprávněný sociální pracovník. (čl. III. instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 15/2017 ze dne 13. 1. 2017).*

[25] Výsledek sociálního šetření je jedním ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí o příspěvku na péči posuzované osoby a též o samotném stupni závislosti, neboť se při něm zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí z hlediska vlastní péče o vlastní osobu a soběstačnosti (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63). Zpravidla je třeba provést v průběhu správního řízení pouze jedno sociální šetření, pokud však vyvstanou pochybnosti o dostatečnosti zjištění, změni se zdravotní stav posuzované osoby, anebo to z jiného relevantního důvodu posuzovaná osoba navrhně, je vhodné sociální šetření provést znovu. Není žádný důvod k tomu se domnívat, že správní řízení je omezeno na provedení pouze jednoho sociálního šetření.

[26] Stěžovatelka nenavrhl, aby bylo sociální šetření zopakováno. Brojila „pouze“ proti závěrům posudkové komise a poukazovala na lékařské zprávy, které podle ní prokazovaly vyšší stupeň závislosti paní V. již od července 2017. Žádala o pečlivější zhodnocení posudků a lékařských zpráv. Nelze proto správním orgánům oprávněně vytýkat, že sociální šetření znovu neprovedly – zjištění uvedená v záznamu o něm, ani jeho samotný průběh stěžovatelka nezpochybnila.

[27] Stěžovatelka namítla, že jí nebylo umožněno seznámit se s ručně psanými poznámkami sociální pracovnice z průběhu sociálního šetření a že o právu podat námitky a připomínky proti závěrům ze sociálního šetření nebyla poučena. Tomu ovšem neodpovídá obsah správního spisu. Záznam ze sociálního šetření ze dne 20. 7. 2017 obsahuje podpisy jak paní V., tak stěžovatelky, tedy zjevně jim byly poznámky poskytnuty k nahlédnutí. Součástí záznamu je též listina *Poučení o právech a povinnostech žadatele (oprávněné osoby) o příspěvek na péči a osob poskytujících žadateli (oprávněné osobě) pomoc*. Obsahuje do bodů strukturované poučení, jehož první část je věnována výčtu práv žadatele o příspěvek na péči. Toto poučení je dle názoru Nejvyššího správního soudu formulováno srozumitelně i pro právní laiky. Mimo jiné je v této části uvedeno, že účastník řízení má právo „*vznášet připomínky a námitky, tedy včas upozornit na konkrétní opomenutí, nebo omyl, jehož včasná náprava odvrátí chybný výsledek řízení*“. Dne 20. 7. 2017 paní V. i stěžovatelka toto poučení podepsaly. Nejvyšší správní soud má do jisté míry pochopení pro stěžovatelku v tom směru, že leckdy není v lidských možnostech zapamatovat si obsah každé listiny, k níž osoba připojí svůj podpis, a to navíc ve vypjaté (stresové) situaci, jíž sociální šetření bezesporu může být. Současně je však třeba konstatovat, že stěžovatelka i její matka byly prokazatelně poučeny o tom, že v případě nesouhlasu s jakýmkoliv postupem úřadu práce, tedy i s průběhem sociálního šetření, mohou tento nesouhlas vyjádřit. Nesouhlas se mohl týkat jak nesouladu ručně psaného záznamu s jeho přepisem, tak nedostatečně zjištěného stavu paní V. Nic z toho stěžovatelka v průběhu správního řízení nenamítala. Na tomto místě je třeba podotknout, že městský soud stěžovatelce nevytýkal, že nevznesla *žádné* námitky. To by vskutku nebylo pravdivé tvrzení, stěžovatelka opakovaně vyjadřovala v průběhu správního řízení nesouhlas, který se nicméně týkal zjištění posudkové komise, nikoliv zjištění učiněných při sociálním šetření. Městský soud podotkl, že stěžovatelka neuplatnila námitky směřující do úplnosti a správnosti záznamu ze sociálního šetření. V tom mu je třeba dát zapravdu. Pro úplnost lze říci, že pokud stěžovatelce „o dva roky později“ jiná sociální pracovnice sdělila, že sociální šetření mohlo být provedeno jinak či lépe, v tu dobu stále řízení o žádosti o příspěvek na péči probíhalo, a stěžovatelka tak mohla navrhnout zopakování sociálního šetření, anebo uplatnit námitky vedoucí k ujasnění toho, jak sociální šetření probíhalo.

pokračování

[28] Vypořádání žalobních námitek týkajících se samotného zdravotního stavu paní V. a lékařských posudků provedl městský soud správně. Odkázal na příslušnou judikaturu, podle níž je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevyvstávaly žádné další pochybnosti. Posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodnými skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a své posudkové závěry náležitě odůvodnit (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 Ads 77/2013-22, či ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). K požadavkům na posudky viz dále např. rozsudky NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 Ads 92/2015-30, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17, ze dne 14. 4. 2021, č. j. 6 Ads 115/2020-54.

[29] Např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 3 Ads 187/2020-31, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že posudkové závěry musejí být založeny na objektivních zjištěních, především na lékařských nálezech a vyšetřeních, které se pochopitelně váží k určitému datu či období. To platí i pro dlouhodobá onemocnění, která se postupem času zhoršují. V lékařských posudcích zpracovaných v nyní projednávané věci je uvedeno, že z průběžných dokladovaných lékařských nálezů nelze komplexní zhoršení zdravotního stavu v mezidobí určit, protože doložená vyšetření se samotným zhoršením nezabývají, proto bylo zhoršení stanoveno až na základě objektivně zjištěných skutečností při jednání dne 27. 11. 2018 posudkovou komisí. To znamená, že III. stupeň závislosti paní V. byl *prokázán* teprve k listopadu 2018, pro dřívější období chybí v relevantních a doložených lékařských zprávách jednoznačný a konkrétní podklad. Na posudkovém závěru ničeho nemohly změnit listiny doložené žalobkyní v průběhu řízení před městským soudem. Z lékařské dokumentace, na niž při ústním jednání před městským soudem konaném dne 22. 11. 2022 stěžovatelka poukazovala a z níž zejména dovozovala III. stupeň závislosti své matky již k červenci 2017, nelze vyšší stupeň závislosti paní V. k tomuto časovému období s jistotou určit. Jak správně uvedl žalovaný při ústním jednání dne 22. 11. 2022, lékařskými zprávami musí být prokázány konkrétní projevy závislosti posuzované osoby. Zpětné tvrzení lékaře, že měla paní V. „velké potíže s rovnováhou asi 3 roky“, není posudkově relevantní. Posudková komise ve srovnávacím posudku ze dne 22. 4. 2020 reagovala na námitky uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Přesvědčivě vyvrátila relevanci opakovaně připomínaných lékařských zpráv neurologa MUDr. P. a vyjádření MUDr. Š., resp. to, že prokazují III. stupeň závislosti paní V. na péči jiné osoby v období od července 2017 do listopadu 2018. To vše žalovaný zohlednil v napadeném rozhodnutí, což městský soud vyhodnotil jako jednoznačné, úplné a přesvědčivé.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že městský soud věc posoudil v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a nedopustil se žádného hrubého pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.) Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení; úspěšný žalovaný rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť se jedná o věc sociální péče ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu